

හතලිස් දෙකේ වාට්ටුව

අපගේ පුත් ගෞරිකට ඩෙංගු රෝගය වැලඳීම නිසා 2010 අගෝස්තු 14 වැනිදින කොළඹ මහරෝහලේ 42 වාට්ටුවට ඇතුළත් කරන ලදී. එදින සිට දින හයක්ම රාත්‍රියේ මා සිටියේ ඔහු ලහිනමය. රෝහලේදී ලද අත්දැකීම් මෙසේ සනිටුහන් කිරීමට සිත්විය.

ඔහුගේ අසාධ්‍ය තත්වය නිසා පළමු රාත්‍රි තුනේම මා සිටියේ සම්පූර්ණ අවදියෙන්ය. පළමු රැයේ එක් රෝගියෙක් මරුවකල්ලෙන් කැගසමින් මුළුරැයම ගතකළ අතර පසුදින පෙනෙන්නට නොසිටියේය. අසල සිටි රෝගියෙක් කියාසිටියේ ඔහු මියගිය බවය. එපමණක් නොව ඊටපෙර දින පහේම එවැනිම රෝගීන් පස්දෙනෙක් මියගිය බවත්, ඒ හැමෝම එලෙසින්ම විකාර දොඩවමින් සිට අවසන් ගමන් ගිය බව ඔහුගෙන් දැන ගනිමි. මා ඔහුට කීවේ මුළු ජීවිතයේම සතුන් මරමින් රැස්කළ පවු එලෙසින් විපාක දෙන බවයි.

මා අවදියෙන්ම සිටි බැවින් සමහර අවස්ථාවල අන් අයටද උදව් උපකාර කළෙමි. දෙවැනි රැයේ අළුම කාලයේ එක් ඇදක් සෙමින් ගමන්කරන කරන බව දුටිමි. රෝගියා බිමට බැස වෙරදරමින් නැගිටින්නට උත්සාහ කරන බැවින් ඇද තල්ලුවෙමින් යනබව දුටු මා වහා ගොස් තද නින්දේ පසුවූ ඔහුගේ ආවතේවකරු අවදි කෙරුවෙමි. ඒවන විටත් රෝගියාගේ ඇඳුම් සියල්ල තිබුනේ බිමය.

අංක 32 ඇදේ සිටි රෝගියා නොයෙක් අමාරුකම් කියමින් කැගසන බව එදින රාත්‍රියේ දක්නට ලැබුනි. 15 වැනිදා රාත්‍රියේ ඔහුළඟ ආවතේවකරුවෙක් සිටි නමුත් ඔහුගේ අදෝවල අඩුවක් නොතිබුනි. රාත්‍රි 2 ට පමණ,

“අනේ මගෙ කකුල හිරිවැටිල මේ කොට්ටෙ උඩින් නියන්නකො” කියමින් මිනිත්තු 10 ක් පමණ කැගසනු ඇසුන අතර ඔහුගේ උපස්ථායකයා එතැනම බිම සැපසේ නිදාසිටිනු දක්නට ලැබින. ඉන්පසු ඇසුන අදෝනා සමහරක් මෙසේවිය.

“අනේ කංකානම් මහත්තයෝ මට වතුර ටිකක් දෙන්න”.
“අනේ බුදු මහත්තයෝ මට වතුර ටිකක් දෙන්න”.
“අනේ රත්තරන් පුතේ ඔයාට එක්දාස් භාරසියක් දුන්න නේද ඇයි මට වතුර උගුරක් දෙන්නෙ නැත්තෙ”.

මිනිත්තු 10 ක් පමණ මෙම අදෝනව අසාසිටි මගේ ඉවසීමේ සීමාව ඉක්මවාගිය බැවින් එතැනට ගිය මම සුව නින්දේ පසුවන ආවතේවකරුට තුන්වරක්ම පයින් ඇත්ත විට අවදිවිය. වෙනත් රෝගීන්ගේ උපස්ථායකයින් කීපදෙනෙක්ම බලාසිටියත් ඒ කිසිවෙක් ළංවූයේ නැත.

“ඇයි ඕයි තමුසෙගෙ කන් ඇහෙන්නෙ නැද්ද, තමුසෙ මේ මනුස්සයට උදව්වට නේද ඇවිත් ඉන්නෙ” යයි කීවිට මා දෙස බැලූ රෝගියා “අනේ ඔය මහත්තය විතරයි මට අනුකම්පා කලේ” යයි කීවේය. එවිටම නැගිටිට ආවතේවකරු “කෝ කට අරිනව” කියා වතුර කෝප්ප බාගයක් පමණ කටට හැලුවේය. ඉන් කොටසක් ඇහේ හැලෙන්නට ඇත. ඉන් පසු අවස්ථාවක,

“මට වමනෙ යන්න එනව, මේක අරින්න” (ඇදේ දෙපැත්තේ ඇති වැට) යයි කී විට ඔහු වහා නැගිටිවේ, බිම නිදාසිටි ඔහුගේ ඇඟට වමනෙ කරයි යන සිතුවිල්ල නිසා විය හැකිය. නමුත් ඔහු එම වැට ඇරියේ නැත. ප්ලාස්ටික් කෝප්පයක් දී “ඕකට වමනෙ කරනව” යයි කීවේය.

“අනේ මගෙ ඔලුව ඩිංගක් උස්සන්න” යයි කීවිට, පුලුවන් විධියකට වමනෙ කරනව යයි කියා ඔහු නිදා ගත්තේය. තවත් වරෙක “අනේ මට වූ-බරයි මුත්‍රාබොක්ක පැලෙන්න එනව”
“ඔය බෑග් එකක් එල්ලල නියන්නෙ වූ කරන්න තමයි”
“ඒක පිරිල අස්කරන්න, මට හරි අමාරුයි” නමුත් එය අස්කරන බවක් නම් පෙනෙන්නට නොවුනි.

තවත් වරෙක “අනේ මගෙ පසුව රිදෙනව” යයි කීපවරක් කැගසනවිට ඔහු නැගිට “මට කොරන්න දෙයක් නැහැ ගිහින් දොස්තර මහත්තයට කියනව” යයි කීවේය. උදේ වෛද්‍යවරුන් පැමිණි විට, “මෙයා හැමවෙලේම බොරුවට කැගහනව” යයි කියනු මට ඇසුණි. එවිටම රෝගියා, “මෙයා මාව අතඇරල මෙනන යකඩෙ වැදිල රිදෙනව” යයි කියමින් අත හෝ හිස පෙන්වන බව දුටිමි. මා උදේ ගෙදර පැමිණ හැන්දෑවේ ගියවිට එම ඇඳ හිස්ව තිබෙන බව දැක වෙන කෙනෙකුගෙන් විමසුවිට එම රෝගියා මියගිය බව දැනගන්නට ලැබුණි. රෝගියාගේ උදව්වට තිරිසනෙක් වෙනුවට මනුස්සයෙක් සිටියේනම් තව ටික දිනක්වත් ජීවත්වෙන්නට ඉඩ තිබුන බව මට හැඟුණි.

ලොකුම විහිළුව නම් පෙර දින සවස මා ළඟට පැමිණි එම ආවතේවකරු “මහත්තයගෙ ලෙඩා බලාගන්න ඉන්න අන්කල් හැමතිස්සෙම නිදිනෙ, මගෙ හොඳ යාළුවෙක් ඉන්නව හෙට ලැස්තිකරල දෙන්නම්” යයි කීවිට “ඕනනැහැ දැනට අවශ්‍ය නෑ” යයි මම කීවෙමි. (මා පුතා ලහ සිටියත් අවශ්‍ය වෙලාවට උදවු ලබාගැනීම සඳහා සහ දිවා කාලයේ සහාය සඳහා ඩේවිඩ් නමැති උපස්ථායකයෙකුට භාර කරන ලද අතර ඔහු ඉතා හොඳින් තම කාර්ය ඉටුකරන ලදී.)

18 වැනිදා රාත්‍රී 2 ට පමණ මට නුදුරින් පරුශ වචනයෙන් බනින හඩක් ඇසුනෙන් ඒ දෙස බලනවිට මා දුටුවේ රෝගියෙක් තම උපස්ථායකයාට පාපහරක් දෙන අයුරුය. එම ඇඳ දෙපැත්තේම වැට උස්කර තිබූ අතර, ඇඳ උඩ සිටගෙන සිටි රෝගියාව මෙල්ල කිරීමට ඔහු බොහෝ උත්සාහ දරන බව දක්නට ලැබින. පසුව වාට්ටුවේ සිටි ප්‍රධාන උපස්ථායක පැමිණ රෙදිපට්ටිලින් රෝගියාගේ අත්-පා සතරම ඇදෙහි ගැටගසන ලදී. ඔහු බීමත්ව සිටි රෝගියෙක් බව පසුව දැනගන්නට ලැබුණි. රෝගියාගේ පහරකැමට ලක්වූ උපස්ථායකයා මුහුණේ සහ අතක බෙහෙත් ගල්වාගෙන සිටිනු දක්නට ලැබින.

19 වැනිදා, පෙරකී අංක 32 ඇඳට වෙනත් රෝගියෙක් පැමිණ සිටියේය. සවස 4 ට පමණ ඔහුගේ උපස්ථායකයා මුත්‍රා කිරීම සඳහා පෝච්චියක් ගෙන ඒසඳහා උදව් කර මුත්‍ර සහිත පෝච්චිය ඇඳ යටින් තබන ලදී. එවැනි අවස්ථාවලදී පිටතට නොපෙනෙන ලෙස ආවරනය කිරීම සඳහා ඇඳ වටා පහසුවෙන් වටකළ හැකි තිරයක් තිබුනද ඔහු එය භාවිත කිරීමට උනන්දු නොවීය. පැය බාගයකට පමණ පසු නැවතත් එලෙසම කරනු දක්නට ලැබින. රෝහලේ රාජකාරියේ යෙදෙන උපස්ථායකයෙක් මා අසලින් යනවිට අඩගසා මා ඒ බව පවසා පිරිසිදු නොකල මුත්‍රා සහිත පෝච්චියද ඔහුට පෙන්වීම්. එවිට ඔහු එහි ගොස් උපස්ථායකයාට යමක් කියනවිටම රෝගියා ඔහුට බැනවැදුණි. ටිකවෙලාවකින් මළපහ කිරීමේ පෝච්චියක් ගෙනවුත් ඊට සහාය වූයේද පෙර පරිදිමය. එවිට යාබද ඇඳේ සිටි රෝගියා යමක් කී බැවින් වටතිරය අඩක් පමණ ඇඳ යන්තමින් ආවරනය කරන ලදී. නමුත් පිරිසිදු කරන බවක් දක්නට නොලැබින. toilet paper හෝ වතුර හෝ රෙදි කැබැල්ලක්වත් පාවිච්චි කරන බවක් දක්නට නොලැබින. ටිකවෙලාවකට පසු ලෙඩුන්බලන වෙලාව (ප.ව. 5 ට) ලඟාවූවිට, මැදිවියේ කාන්තාවන් දෙදෙනෙක් පැමිණි විට ඔවුනට දුගඳ දැනුනෙන් එක් කාන්තාවක් පිටතට පැමිණි අතර වටතිරයෙන් ආවරනය කරන ලදී. උපස්ථායකයා තෙත රෙදි කැබැල්ලක් රැගෙන යනුද, දක්නට ලැබුණි. රාත්‍රියේද වරින්වර තිරය යන්තමින් අදිනු දක්නට ලැබුණි.

මා එහි ගිය මුල් දිනයේ මදුරුදැල් නොතිබුන නමුත් පසුවදා සෑම ඇඳකටම ඉහලින් මදුරු දැලක් තිබෙනු දක්නට ලැබින. රාත්‍රී 10 ට 11 ට පමණ විදුලි ආලෝකය අඩුකළ පසු වරින්වර මියන්ද ගැවසෙන බව පෙනුණි. එය පැරණි ගොඩනැගිල්ලක් වූ බැවින් මියන්ද ඇතුල්විය හැකි ස්ථාන බහුලය. ඉස්සර නම් දවල්ට කපුටන්ද පැමිණෙන බව සේවකයෙක් කීවේය. නමුත් දැන් කපුටන්ට ඇතුල්විය හැකි ස්ථාන නොතිබුණි.

වෛද්‍යවරුන්, හෙද-හෙදියන් ඇතුළු කාර්ය මණ්ඩලයේ හැමෝම කරුණාවන්ත සුභදගීලීන් බව කැපී පෙනුණි. වරක් එක් වෛද්‍යවරයෙක් (වෛද්‍ය මනෝජී) පැමිණ “ගෞරික ගැන අහල රට වටෙන්ම කෝල්ස් එනවනෙ” යනුවෙන් කීවේය. තවත් වරෙක ඉතා ජෛෂ්ඨ වෛද්‍යවරයෙක් වන වෛද්‍ය රගුනාදන් මහතාද වරක් පැමිණ සැපයුක් විමසා බොහෝදෙනෙකුගෙන් ඇමතූම් ලැබෙන බව කීවේය. ගෞරික ඊට සමාව අයැදසිටි විට, එහෙම කියන්නට අවශ්‍ය නැතිබව ඔහු කීවේය.